

Desiata nedela cez rok A

11. jún 23

Rim 4, 18 – 25

Milé sestry a bratia v Kristovi

Náš život zvykneme prirovnávať k ceste, ktorá má svoj začiatok i cieľ. Často stojím pred rozhodnutiami – ako pokračovať, ako sa pohnúť ďalej. Niekedy sme unavení, znechutení – zdá sa nám, že cieľ, ktorý chceme dosiahnuť je príliš ďaleko. Inokedy sme zase zavalení množstvom povinností, takže na nič ostatné neostáva čas. Z času na čas preto potrebujeme posilnenie, potrebujeme slová i príklad iných, ktoré nám dodajú silu kráčať ďalej.

Kresťanstvo je pre nás takouto posilou. V prvom rade nám pripomína, že v živote sa nemáme uzatvoriť do seba, len do svojich vlastných potrieb – naopak: máme sa otvoriť sa pre iných, pre Boha, pre život samotný. Ježiš Kristus o takejto ceste životom spolu s inými, pre iných rozprával, a zároveň ňou aj on sám prešiel. Žil spolu s inými, žil pre iných. Dnes sme ho videli, ako sa približuje aj k tým, ktorých ostatní pokladali za zlých.

Tu býva niekedy náš problém. Zvykneme sa porovnávať s druhými, aby sme si mohli povedať, ja som lepší ako je ten, či tá. A aby sme ešte toto svoje domnelé dobro aj uchránili, radšej sa s tými zlými ani nestretáme, vyhýbame sa im.

Evanjelium nám dnes pripomína, že toto ešte nie je skutočné dobro, zrelé spolunažívanie. Kristus slávil hostinu s dobrými i so zlými. Nevylučoval nikoho zo svojho spoločenstva. Nie preto, aby sa prispôbil tým zlým, ale preto, aby aj ich pritiahol k dobru. Ozajstné dobro je vždy takéto – chce pojať všetkých. Ježiš pozýva ľudí k svojmu stolu, dobrých i menej dobrých, aby sme spolu s ním stolovali, aby sme pri ňom načerpali posilu. Nemali by sme teda ani my zostať pri tom, že budeme vzájomne kádrovať, hodnotiť tých druhých. Najmä nie tu v chráme. Bolo by chybou, ak by sme namiesto hostiny s naším Pánom, ktorý chce, aby sme zdieľali jeho srdce otvorené pre druhých, zdieľali jeho otvorený postoj k životu, k druhým ľuďom, len zďaleka posudzovali iných.

Kristus hovorí, že ozajstné dobro (ktoré je inšpirované Bohom, jeho milosrdenstvom) chce pojať všetkých. Tak sa potom môže aj z toho najväčšieho hriešnika a mýtnika stať sv. Matúš – jeden z najväčších ohlasovateľov evanjelia. Možno niekedy sa nám zdá, že táto cesta je príliš ťažká, že po nej dokázal prejsť len Kristus, alebo niektorí svätí.

Ale na druhej strane bude problémom, ak sa v rodine, v obci, alebo aj v spoločnosti jednotliví členovia natoľko rozhádajú, rozvidia, že sa už ani nebudú chcieť spolu rozprávať, potom takú situáciu už nebude vedieť vyriešiť žiaden súd. Takú situáciu už nebude môcť zmeniť žiaden zákon – to sa nedá zmeniť, pokiaľ ľudia nemajú túžbu po porozumení, zmierení, po vzájomnej pomoci, po vzájomnej komunikácii. Naopak, pokiaľ toto máme, pokiaľ sa spoločná reč nepreruší, tak je nádej, že môžeme zlepšiť spolunažívanie.

Keďže táto cesta nie je ľahká, potrebujeme na nej - každý z nás - aj vieru aj nádej. Potrebu nádeje, ktorá nám dáva silu kráčať ďalej aj vtedy, keď je to ťažké zdôrazňoval aj apoštol Pavol v liste Rimanom. Pavol svoju nádej zakladal v Kristovi, a preto hovoril, že skutočná nádej vytrvá aj tam, kde

už v ľudských očiach ani nádeje niet. Hovorí, že v Kristovi si môžeme takto uchovať nádej aj proti nádeji, nádej tam, kde inak vládne sklamanie, rozčarovanie.

A tak aj dnes prosme o takúto živú vieru, živú nádej do našich životov, ktoré pre nás predstavujú ozajstnú posilu na našej ceste života.

Viliam Arbet